

בקשר לשיעור אודות רגע של שתיקה וכו': מעניין השקפתו של כ"ק אדמו"ר, שמצד א' עודד וחיזק רגע של שתיקה וכו', ולאידך, כתב בחריפות נגד הו"ל חומר שאולי ישתמע כאילו וכו'. ווידאו מהראי"ש שי' בנושא.

היות שכו"כ מבקשים חופר ע"ד הטבע סגור דבני נח, הנני שואל
אם נכון לסדר חוברת ע"ז, וכך אם לסדר חוברת קצרה ע"ד ליובאוויסס
למילוי בקשות כנ"ל.

ב"ד ר' יוסף בן צדוק
שאלתך - שבת ית ביתי - שאלתך - שאלתך - שאלתך
ד"ר א. א. (נוסף על הנוסף)
הנהגתך - הנהגתך - הנהגתך - הנהגתך

בין השאר שאלו אם נכון לסדר חוברת ע"ד שבע מצות בני נח. וע"ז ענה כ"ק אדמו"ר:

באם ימצא מומחה בזה

(נוסף על הצד ההלכתי -

בסגנון שלא ירגיז את הנכרים וגם יתאים להאמת - שלכן בספק - לא להו"ל)

From The Weekly Farbrengen, Vayechi 5780 (#548)

SOUS VIDE

It was brought to our attention that according to the Alter Rebbe in Mahadura Basra it would seem that sous vide in a clear package would not be considered *hatmana* and would be allowed (provided that the other conditions in the article are met).

מהדור"ב ס"י רנ"ט ד"ה על כן. ועיי'ן בהערות וביאורים בשו"ע אדה"צ הלכות הטמנה עמ' רכח
הערה 254 ומה שדן בזה.

מהדורא בתרא לשוע"ר סי' רנט (ע' תתפא)

על כן צריך לומר דהא דתנן שורין כו', משום דהתם לא מיקרי הטמנה כלל, כי המליח נראה תוך החמין, וגם אם אינן צלולין כל כך, מכל מקום לא דמי לרמץ שמכוסה וטמון לגמרי (אלא אם כן נותן כלי תוך החמין כסילון דטבריא שהמים שבסילון מכוסים וטמונים לגמרי^{קפז}), ואף שהסילון נראה הרי גזירת ההטמנה היא על אוכלין ומשקין ולא על כלים לגמרי), והיינו טעמא נמי דגרמא חייא שפיר דמי ליתן ברוטב רותח. משא"כ מים במים שנעלמים מן העין ונטמנים ומתכסים הצוננים בחמין, ומשום הכי נכללים בגזירת איסור הטמנה לפירוש רש"י, וגם הר"ן^{קפח} חושש לדבריו עיין שם. ור"י בתוס'^{קפז} סבירא ליה דאף שנטמן ונכסה מן העין יפה כברמץ ממש אפילו הכי לא דמי לרמץ, שברמץ אין הנטמן בו מעורב בו כלל משא"כ במים שמתערבים במים, אלא א"כ הם בתוך כלי כסילון דטבריה שאינם מעורבים וגם הם טמונים ומכוסים מן העין, ואף שהסילון נראה הרי גזרת הטמנה היא על אוכלים ומשקין ולא על כלים.

Braiding hair on Shabbos

שטו

אוי"ח הלכות שבת סימן ד"ש

כה "אם היתה צריכה להוציא אגוז לבנה ופרפה עליו כדי להוציאו, אם לר"ת, אסור. ואם לברמלית, מותר.

כז "יוצאה (יג) באבן תקומה (פי' הערוך אבן ידועה שבשהיא על אשה לא תפיל), ובמשקל שישקלו בנגוד שלא תפיל, ואפילו לא נתעברה עדיין.

כח "אסור לאשה שתעביר בשבת סרק על פניה, משום צובע. ומטעם זה אסורה לכתול בשבת, ומטעם זה אסורה לטוח על פניה בצק, דבשנוטלתו מאדים הבשר.

כו "אסור לקלוע האשה שערך בשבת, זלא להתיר קליעתה, אבל יכולה לחלוק שערך. הגה: ויש אוסרים לחלוק שערך, דהיינו לעשות השייטי"ל (רס"י א"ח) וכן נהגו לאסור לעשות ע"י כלי, אבל באצבע בעלמא נהגו להקל.

כז "אסור לסרוק במסרק בשבת, ואפילו אותו שעושים (יג) משער חזיר, שא"א שלא יעקרו שערות. אבל מותר לחוף ולפספס ביד (כ"ג).

Mistaken Sale

123456789

סימן ריא

א.

נשאלתי סוחר עתיקות קנה ספר עתיק יומין צתור שכזה מיהודי, והמוכר ידע שהוא ספר ישן גושן וקצטו המחיר ע"ז כהוגן, והלוקח הסוחר צבואו לציתו מלא צתוך הספר חתימה של גדול קדמון מפורסם אשר מעלה ערך הספר פי כמה, והמוכר לא ידע מה כלל, וכנראה גם אם היה יודע לא היה מחשיב זה צעת מכרו, ושאל הקונה אם יש צזה אונאה ובעל המכר, או כיון שהמוכר לא ידע מה כלל א"כ לא זכה בעלמו צזה.

ב.

ושוב צה מעשה לידי, צאחד שנתן מטצע לענוי קצאן, ע"מ שיפרוט לו ויחזיר לו תשעה מעשרה והיו היהודות של תשעה מראיהן כמראה נחשת — הפרוט הזה עשה ילד של צעה"צ והצויא התשעה לצית והיה מטצע אחת מכוסה קלת צאצק והרגישו שינוי, ונחגלה שהיא מטצעת זהב יקרה, והקצאן החזיק אותו צתור

מטצע נחשת זולה, כאשר נחצרר צצורה, ופסקתי דהמטצע זכה הצעה"צ כיון שהקצאן לא ידע צה ולה נתכוין לקנייתה, והיונו ע"פ דצרי הלצוש סי' רל"ג יעצוב"ג סי' ל"ד ופת"ש יח"י הגרעק"א הנ"ל, דאפי חינו מכוסה מין אחר אנה דטעו צין צדיל וכסף

זכה"ג.

קעא איתא נסכת דף ק"ס
[עין] טורה פת בין
ומניחה על בני העין. שמע מינה
לפילו מידי דממליים אם עושה
לרפואה שרי. ותוכה בנחלת נסכת
דוכתא [נסח קמא קב] אה פסחים ג. בן
דשרי לולף הקרקע פין, ולעשות
מתנו משרה וכושיטה, ולסוך הגוף
פין וסמן לפילו שלא לרפואה.
ועתה כתו שכתב הרמב"ם [נסח]
ג. בן סין מפסידין האוכלין דרך
פיו ובעיטה, ע"כ. משמע דדבר
שכזה לדרך האדם ליכא פירי
ובעיטה. וכן משמע נסכת דף
(נ"ה) [ג] [עין] דעתה משום
הפסד אוכלין. וא"כ כל היכא

Food Art

ויש אומרים קכב שאף הנין פשר לנטילת ידים, בין חי בין מזוג
במים, אלא שלכתחלה אסור לעשות כן, פרי שלא יהא מולול בדרך
חשוב שנשתנה לעלוי, עד שקובע ברכה לעצמו לברך עליו "בורא
פרי הגפן" (מה שאין כן בפשאר מי פרות, שמותר לטל בהם אם אין
לו מים, כמו שיתבאר בסימן קע"א קכג וקפ"א קכד). אבל פריעבד אם
נטל פין, אפלו אדם - ידיו טהורות.

יא
טבת

קעא שלא לנהוג בזיון באוכלין, ובו ה' סעיפים

א "עושה אדם צרכיו בפת והני מילי דלא ממאים ביה, אבל מידי דממאים ביה, (ב) לא. הילכך אין
מניחין עליו בשר חי, ואין מעבירין עליו כוס מלא, ואין סומכין בו הקערה אם היא מלאה דבר שאם
יפול על הפת ימאס, ואין נוטלין הידים ביין בין חי ובין מזוג אפילו נטילה שאינה צורך אכילה, ואין
זורקין (ג) הפת משום בזיון אוכלים. וכשם שאין זורקין את הפת, כך אין זורקין אוכלין הנמאסים על
ידי זריקה. אבל מידי דלא ממאים, בגזן אגוזים ורימונים וחרבושים, שרי."

לענין תוספת

פרשת בן איש חי בהר בחקתי

טז אם רואה אוכלים מושלכים בקרקע אסור להניחם כך אלא צריך להסירם משם וכן
אסור לנרום לאוכלים שיאסרו בהנאה שלא לצורך וכ"ל פירות שנמאסים עיי זריקה
אבוד לזרקן אפילו לפני חתן וכלה בעבור שכתה או סימנא טבא ופה עירנו עושין
לפעמים כלי' הסילה שלהן כונח עליו ענפים ופרחים מורכבים ועניו לנוי וגובלין עיסה
ש"ל קבא כרי לחתוב כתוכה הענפים וגם בכיאים פרי שקורין נוס"י שהוא פתוק או
ר"בין וכיוצא כרי לחתוב בהם הענפים להרכיבם ועניו ופירות אליו ודאי הם נמאסים
ובתקלקלים בכך וצ"ך לכתות בהם ולא יעשו כזאת בשום טאכ"ל ופירות אם יהיו
מחלקלים ונמאסים:

באור הלכה

קעא א [א] לא. עין משנה ברורה במה שכתבנו ודרך העולם לעשות כן וכו'.
כן מוכח מסוגיא דמהו לפצע זיתים שהביא המגן אברהם
לקמה שאסרו תו"ל. ואף דהמגן אברהם שם תרץ משום דאפשר בברית, הוא
דחוק, דהא מתר אדם לסוך בשמן ולא אסרינן משום דאפשר בברית, ועל פרחף
דמשום שדרך העולם כן שרי, מה שאין כן בפציעת זיתים, אף שיש בתוכן שמן,
אין דרך העולם לסוך בפרות. **ולפי** כל זה אין לנו מקור לדברי המגן אברהם
שכתב דדבר שהוא צרך האדם לית בה משום הפסד אכלין, ואדרבה, המעין
בדברי הפוסקים בסימן זה יראה דאסור לטל ידים במשקה משום הפסד אכלין,
ולענין חייבוטמוני עכשיו העולם המיוקב הובע המיו ל"י א"י. וטל כבדא הכל המיו

ח מִתֵּר לְהַטְבִּיל כְּלֵי חֲדָשׁ בְּשַׁבַּת ע"ט, אֲפֹלוּ הָיָה אֶפְשָׁר לְהַטְבִּילוֹ
מֵעֶרֶב שַׁבָּת פ', וְאִינוּ חָשׁוּב בְּמִתְקֵן כְּלֵי, הוֹאִיל וּמִן הַתּוֹרָה מִתֵּר
לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ בְּלֹא טְבִילָה פ"א, וְאִין חַיִּיב טְבִילָתוֹ אִלָּא מִדְּבַרֵי
סוּפְרִים פ"ב.

וַיֵּשׁ אֹמְרִים שְׂאֵף עַל פִּי כֵן חָשׁוּב בְּמִתְקֵן פ"ג וְאֶסוּר פ"ד, אֲפֹלוּ לֹא
הָיָה אֶפְשָׁר לְהַטְבִּילוֹ מֵעֶרֶב שַׁבָּת פ"ה (אֲבָל בְּיוֹם טוֹב מִתֵּר לְהַטְבִּילוֹ
אור"ח 1234567 אור"ח 1234567)

וְאִין צָרִיךְ לֹאמַר לְדְבַרֵי הָאֹמְרִים פ"ז שֶׁטְבִילַת כְּלִים הִיא מִן הַתּוֹרָה,
כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר בְּיוֹרְה דְּעָה סִימָן ק"כ פ"ח, שֶׁזֶּהוּ תְּקוּן חָשׁוּב פ"ט לְדְבַרֵי
הַכֹּל, וְאֶסְרוּהוּ חֲכָמִים מִפְּנֵי שְׂדוּמָה לְמִתְקֵן כְּלֵי מִמַּשׁ שֶׁהוּא אֵב
מְלֵאכָה, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר בְּסִימָן ש"ב צ"א.

- 1) Shabbos
- 2) Mezuzah

Numerous loaves in one freezer.

העולה מזה דלצד ממה דהדין נוטה דלצירוף צעיגן דוקא
נגיעת הככרות אהדדי חוץ מזה העיקר נראה כדצרי
הדעת קדושים דכל שהעיסות מונחות צכלים נפרדים סגורים
אין כלי אחד חילוני מאחדם להיות כנושכות זו צזו וכמו
שהראינו פנים מסצירות לשיטה זו לעיל חות ג' וד' ע"ש.

מחזה אליהו עמוד מס 321 א פלק, פסח אליהו בן אברהם צבי הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה